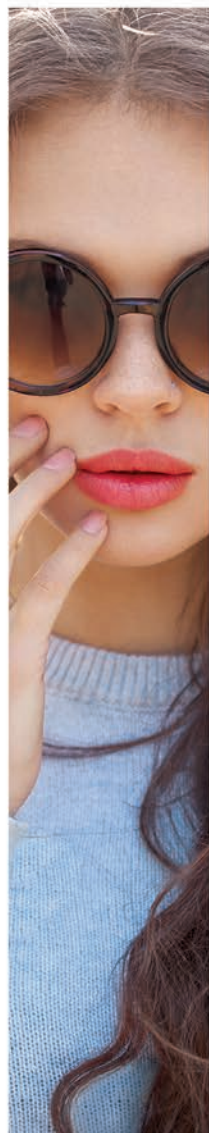

A DIMILY-TRILÓGIA MÁSODIK KÖTETE

*Mondtam már, hogy szükségem
van rád?*

ESTELLE MASKAME

1

Háromszázötvenkilenc nap.
Háromszázötvenkilenc napja várok erre.
Számoltam a napokat.
Háromszázötvenkilenc napja nem láttam őt.

Gucci mellettem áll, és a lábamra teszi a mancsát. A bőrröndre támaszkodok, idegesen matatok, és az utat kémlelem a nappali ablakán át. Mindjárt hat óra van, és már felkelt a nap. Húsz perccel ezelőtt figyeltem, ahogy áttöri a sötétséget, és megcsodáltam a fényes napsugarak táncát a járda mellett parkoló autók tetején. Dean bármelyik pillanatban megérkezhet.

Lenézek a lábamnál álló nagy német juhászra. Lehajolok, és megvakarom a fülét. A kutya egy darabig élvezzi a kényeztetést, aztán megfordul, és visszamegy a konyhába. Én megint csak az utcát bámulom, közben gondolatban még egyszer átveszem, hogy mit csomagoltam be. Hamar kimerít a leltározás, ezért a padlóra fektetem a bőrröndöt, és kinyitom. Végignézem a sortokat, a Converse cipőket és a karkötőket.

– Eden, hidd el, hogy minden megvan, amire szükséged lesz.

Abbahagyom az ideges kotorászást, és felnézek. Anya könnyben áll a konyhában, és karba tett kézzel figyel. Már egy hete ilyen arcot vág, mint most. Kicsit ideges, kicsit bosszús a pillantása.

Felsőhajtok, és mindent visszateszek a helyére. Behúdom a cipzárt, és felállítom a bőröndöt. Én is kiegyenesedek.

– Csak ideges vagyok.

Igazából nem is tudom megfogalmazni, mit érzek. Persze hogy izgatott vagyok, mert nem tudom, mire számítsak. Háromszázötvenkilenc nap hosszú idő, és közben sok minden megváltozhat. Lehet, hogy már minden más. De attól tartok, hogy semmi sem lesz más. Félek, hogy mihelyt meglátom, minden visszatér, és olyan lesz, mint régen. Ezt teszi a távolság. Vagy időt ad a továbblépésre, vagy rádöbbsent, hogy milyen nagy szükséged van a másikra.

Egyelőre fogalmam sincs, hogy egyszerűen csak a mostohatesómat hiányolom, vagy azt a fiút, akibe szerelmes vagyok. Nehéz megállapítani, mert a kettő ugyanaz a személy.

– Ne idegeskedj – nyugtat meg anya. – Nincs miért. – Gucci ugrándoza követi, amikor bemegy a nappaliba, és kikandikál az ablakon, majd leül a heverőre. – Dean mikor jön?

– Mindjárt – válaszolom csendesen.

– Hát... Remélem, dugóba kerültök, és lekésed a géped.

Összeszorítom a szám, és elfordulok. Anya az első perctől kezdve ellenezte az ötletet. Egyetlen napot sem akar elpazarolni, és úgy tűnik, időpazarlásnak tartja, hogy most hat hétre elme-
gyek. Ezek az utolsó együtt töltött hónapjaink, mielőtt ősszel Chicagóba költözöm. Anya úgy fogja fel, mintha utána soha többé nem látna. Ez persze nem igaz. A vizsgák után hazajövök a nyári szünetre.

– Tényleg ennyire pesszimista vagy?

Anya végre halványan elmosolyodik.

– Nem pesszimista, csak féltékeny. Meg egy kicsit önző.

Egy közeledő autó zúgását hallom. Oda se kell nézmem, tudom, hogy Dean az. Néhány másodperc múlva tényleg a ház elé kanyarodik, és leállítja a motort. Jack, anya pasija, odébb állt a terepjárójával, hogy Dean elférjen.

Dean kinyitja a kocsiját, és kiszáll. Lassan mozog, és kedvetlen arcot vág, mintha nem szívesen lenne itt. Ez egyáltalán nem lep meg. Tegnap este beszélgetés közben csak kurtán válaszolt, egész este a telefonját nézegette, és amikor elmentem tőle, nem kísért ki, ahogy szokott. Anyához hasonlóan, ő is haragszik rám egy kicsit.

Gombócot érzek a torkomban, és nagyot nyelek. Kihúrom a bőrrönd fogantyúját, és húzni kezdem az ajtó felé. De ott még megállok, és aggódó pillantást vetek anyára. Itt az idő, hogy elinduljak a repülőtérré.

Dean nem kopog, mielőtt belép a házba. Sosem szokott, és nincs is rá szükség. De az ajtó most a szokásosnál lassabban nyílik, és Dean fáradt arccal lép be rajta.

– Jó reggelt.

– Jó reggelt, Dean – üdvözli anya. Kicsit felvidul az arca, és gyengéden megszorítja Dean karját. – Készen áll az indulásra.

Dean a szemembe néz. Máskor mindig mosolyog, ha meglát, de ma reggel teljesen közönyös a pillantása. Viszont felvonja a szemöldökét, mintha azt kérdezné, hogy „tényleg?”

– Szia. – Olyan ideges vagyok, hogy erőtlen és szánalmas a hangom. Lenézek a bőrröndre, aztán megint Deanre emelem a tekintetemet. – Köszönöm, hogy elviszel a szabadnapodon.

– Ne is emlékeztess erre – válaszolja, és végre elmosolyodik. Megkönnyebbülök. Dean hozzám lép, és elveszi tőlem a bőröndöt. – Most ágyban lehetnék, és délig aludhatnék.

– Túl jó vagy hozzám. – Közelebb lépek, és átkarolom. Az ingébe temetem az arcomat, ő pedig felnevet, és magához szorít. Felemelem a fejem, és felnézek rá. – Komolyan.

– Istenem... – áradozik anya, és eszünkbe juttatja, hogy még mindig a helyiségben van. – Annyira édesek vagytok.

Figyelmeztető pillantást villantok rá, aztán megint Deanre nézek.

– Ez a végszó arra, hogy indulnunk kell.

– Nem, nem! Előbb hallgass meg. – Anya elém áll, a halvány mosoly eltűnik az arcáról, és elkomorodik. Attól félek, hogy mire hazajövök, állandó arckifejezésévé válik ez az aggódó, komor nézés. – Ne használd a metrót. Ne állj szóba idegenekkel. Ne tedd be a lábad Bronxba. És kérlek, gyere haza élve.

Megforgatom a szemem. Két éve majdnem ugyanezt a szónoklatot hallottam tőle, amikor Kaliforniába készültem, hogy találkozzak apával. De akkor főleg apával kapcsolatban figyelmeztetett.

– Tudom – nyugtatom meg. – Ne csináljak butaságot. Ennyi.

Anya szigorú arccal bólint.

– Pontosan.

Elengedem Dean karját, anyához lépek, és átölelem. Ettől majd elhallgat, mint mindig. Anya magához szorít, és a nyakamba sóhajt.

– Nagyon fogsz hiányozni – suttogom, de alig hallom a saját hangomat.

– Te is nekem, hidd el. – Anya elenged, de a keze még a vállamon marad. A falon lévő órára néz, és gyengéden Dean felé tol. – Most már mennetek kell. Nem lenne jó, ha lekésnéd a gépet.

– Tényleg indulni kellene – szólal meg Dean. Kinyitja az ajtót, áthúzza a bőrröndöt a küszöbön, de egy pillanatra megtorpan. Talán arra gondol, hogy az anyám az utolsó pillanatban még néhány fölösleges tanácsot akar adni. Szerencsére téved.

Felkapom a hátizsákomat a heverőről, és követem Deant, ám az ajtóban megfordulok, és búcsút intek anyának.

– Hát akkor... Hat hét múlva találkozunk.

– Ne emlékeztess mindig erre! – kiált fel panaszosan, és gyorsan becsukja a bejárati ajtót. Megcsóválom a fejem, és végigmegyek az előkertben. Majd megbékél. Egy idő után.

– Legalább nem csak engem hagysz faképnél – szól vissza Dean a vállá fölött, a kocsifelé menet.

Lehunyam a szemem, és végigsimítom a hajam. A kocsi mellett állok, és nézem, ahogy Dean a csomagtartóba teszi a bőrröndömet.

– Kérlek, ne kezd.

– De ez nem igazság – motyogja Dean. Egyszerre szállunk be a járműbe. Dean becsapja az ajtót, és felsóhajt. – Miért kell elmenned?

– Nem olyan nagy dolog ez – próbálom lecsillapítani, mert tényleg nem értem a problémát. Mihelyt megemlítettem a New York-i utamat, anya és Dean egy emberként tiltakozott ellene. Mintha azt hinnék, hogy többé nem fogok visszajönni. – Ez csak egy kiruccanás.

– Kiruccanás? – Dean morgolódva beindítja a motort, és kihajt az útra. Akármilyen rossz a kedve, azért elvisz a rep-

térre. – Hat hétre elmész. Aztán visszajössz egy hónapra, de már el is húzol Chicagóba. Nekem csak öt hét marad veled. Ez nem elég.

– Igen, de majd jól kihasználjuk azt az öt hetet. – Tudom, hogy bármit mondok, nem segíték a helyzeten, mert ez a pillanat már hónapok óta készülődik, és Dean most mindent kitálal. Jó ideje számítok már rá.

– Nem erről van szó, Eden! – csattan fel, belém fojtva a szót. Számítottam erre, most mégis furcsa látnom, hogy Dean ennyire ki van akadva. Nem nagyon szoktunk veszekedni, mert eddig nem volt semmi nézeteltérés közöttünk.

– Akkor miről?

– Arról, hogy inkább hat hetet töltesz New Yorkban, mint-hogy velem legyél – méltatlankodik, és hirtelen felemeli a hangját. – New York tényleg ennyire nagyszerű? Kinek van szüksége hat hétre New Yorkban? Nem elég egy?

– Mert Tyler hat hétre hívott meg – ismerem be. Talán hat hét tényleg hosszú idő, de amikor igent mondtam a meghívásra, a lehető legjobb ötletnek tűnt.

– Miért nem tudsz kompromisszumot kötni? – Egyre jobban felhúzza magát, és már hadonászik beszéd közben, ezért a kocsí ide-oda billeg. – Miért nem mondtad, hogy „oké, elmegyek, de csak két hétre?” Ha?

Karba teszem a kezem, elfordulok, és haragos arccal nézek ki az ablakon.

– Oké, nyugodj le. Rachael egyszer sem panaszkodott, amiért elmegyek. Miért nem tudsz te is napirendre térni fölötte?

– Rachael a legjobb barátnőd... De én a *barátod* vagyok. Ráadásul Rachael meg fog látogatni New Yorkban – vág vissza ingerülten. Ebben igaza van. Rachael és a közös barátnőnk,

Meghan, akit nem láttam, amióta elment az utahi egyetemre, már hónapok óta tervez egy New York-i utat. Engem is magukkal hívtak volna, de Tyler megelőzte őket. Akárhogy is van, mindenképpen abban a városban kötöttem volna ki ezen a nyáron. De nem hibáztatom Deant, amiért úgy érzi, hogy kirekesztették. Én, Rachael, Meghan és Tyler mind ott leszünk, vagyis szinte az egész baráti körünk, nélküle fog összejönni New Yorkban.

Dean felsóhajt, és egy darabig csendben marad. Egyikünk sem szólal meg, amíg egy stoptáblához nem érünk.

– Csak arról van szó, hogy... Emiatt kicsit korán kezdjük ezt a távkapcsolat dolgot – jegyzi meg végül. – És ez rossz.

– Rendben, akkor fordulj meg – csattanok fel. Ránézek, és feltartom a két kezem. – Nem megyek. Akkor boldog leszel?

– Nem – jelenti ki határozottan. – Elviszlek a reptérre.

A következő félórát megint csendben töltjük. Egyszerűen nincs miről beszélnünk. Dean haragszik rám, én meg nem tudok olyat mondani, amivel felvidíthatom, ezért ebben a feszült csendben maradunk, egészen a hetes terminálig.

Dean megáll a járda mellett, és leállítja a motort, aztán felém fordul. Már majdnem hét óra van.

– Legalább felhívsz majd? Mondjuk... állandóan?

– Dean, tudod, hogy hívni foglak. – Halkan felsóhajtok, rámosolygok, és remélem, hogy a tágra nyitott szemem láttán megenyhül egy kicsit. – De kérlek, ne gondolj rám túl sokat.

– Úgy mondod, mintha ez olyan könnyű lenne – mordul fel, és ő is felsóhajt. De amikor ránézek, látom, hogy egy kicsit vidámabb lett. – Gyere ide.

Két kézzel megfogja az arcomat, gyengéden magához von, és lágyan, lassan megcsókol. Mintha nem is veszekedtünk volna. Egy idő után elhúzódok tőle.

– Azt akared, hogy lekéssem a gépet? – Felvonom a szemöldököm, kinyitom az ajtót, és leteszem a lábam a járdára.

Dean rám somolyog.

– Lehet.

Megforgatom a szemem, kiszállok a kocsiból, a vállamra dobom a hátizsákot, és óvatosan becsapom az ajtót. Kiveszem a csomagtartóból a bőrröndöt, és odalépek az ablakához, amit azonnal leereszt, amikor közel érek hozzá.

– Nos, New York-i lány?

A zsebembe nyúlok, és előveszem azt az ötdollárost, amit minden alkalommal ide-oda passzolunk, amikor szívességet teszünk egymásnak. A bankjegy most már nagyon el van nyúve, kész csoda, hogy nem foszlott még szét.

– Itt van öt dollár, a fuvardíjra.

Dean összeszorított szájjal elveszi tőlem a pénzt, de nem tudja leplezni a mosolygását.

– Ezért sokkal többel tartozol nekem.

– Tudom. Bocsánat. – Behajlok az ablakon, megcsókolom a szája sarkát, aztán elfordulok, és elindulok a terminál felé. A hátam mögött hallom, hogy Dean beindítja a motort.

Majdnem két éve jártam utoljára a LAX repülőtéren, ezért örültem volna, ha Dean bejött volna velem. De talán jobb, ha nem húzzuk tovább a búcsúzkodást. Deannek biztosan nagyon rossz lett volna látni, ahogy eltűnök a becsekkolás után. Különbösen is... Egyedül is boldogulok. Azt hiszem.

Ahogy sejtettem, a terminálban iszonyú nagy a nyüzsgés, még egy ilyen kora reggeli órán is. Átverekedem magam a tö-

megen, míg végre egy olyan helyre érek, ahol egy pillanatra megállhatok. Leveszem a hátizsákot, beletúrok, és előkeresem a mobilomat. Megnézem az üzeneteket, megragadom a bőrönd fogantyúját, és elindulok a check-in felé. Közben írni kezdek.

„Úgy tűnik, elérkezett a jövő nyár. Nemsokára találkozunk.”

Aztán elküldöm az üzenetet annak a személynek, akit már háromszázötvenkilenc napja nem láttam, és azóta várom, hogy újra találkozhassunk.

Vagyis Tylernek.

2

Csak leszállás után jövök rá, hogy a Newark Liberty Nemzetközi Repülőtér nem is New Yorkban van, hanem New Jersey-ben. És itt is hatalmas a tömeg. Tíz perccel később szálltunk fel Los Angelesben, mégis tíz perccel korábban érkeztem meg. A testem úgy érzi, hogy délután kettő óra van, és ebédet követel, pedig itt már negyed hat is elmúlt.

És ez azt jelenti, hogy bármelyik pillanatban megláthatom.

Hevesen dobogó szívvel nézegetem az információs táblát a fejem fölött. Kéne egy kis idő, mire kisilabizálom, merre kell mennem, de egyszerűen nem tudok most megállni. Nem akarom tovább húzni a találkozás pillanatát, mert már alig várom, hogy láthassam. Ezért a vállamra dobom a hátizsákot, és követem az embereket, akikkel egy gépen utaztam. De ahogy végigtrappolok a terminálon, egyre idegesebb leszek. Kezdek rájönni, hogy nem lett volna szabad idejönnöm. Egyre erősödik bennem az érzés, hogy rossz ötlet volt.

Hát persze, hogy rossz ötlet, gondolom.

Azt hittem, hogy túlteszem magam rajta, ha kettesben leszünk? Ettől minden még rosszabb, még nehezebb lesz. Neki persze könnyű. Már biztosan régen túlvan rajtam, és egy csinos,

New York-i lánnyal jár. Én meg amilyen ostoba vagyok, egy egész éven át csak rá gondoltam. Tudom, hogyha meglátom, minden, amit eddig éreztem, vissza fog jönni, és újra megrohannak a régi érzések. Igazából máris itt vannak. A gyomrom most is úgy remeg, mint régen, amikor rám mosolygott, és a szívem olyan hevesen dobog, mint amikor a szemembe nézett.

Talán még nem késő sarkon fordulni.

A csoport, amit eddig követtem, lemegy egy mozgólépcsőn, de én úgy érzem, hogy egy kicsit össze kell szedni magam, és ki lépek a sorból. Talán mégsem lesz olyan szörnyű. Hiszen *tényleg* szeretném már látni, még ha a találkozás miatt érzett kellemes izgalmat most el is nyomja az idegesség. Olyan régen vártam már erre, hogy ostobaság lenne megfutamodni.

Össze vagyok zavarodva, de ha már idejöttem, akkor itt az ideje, hogy egy év után végre találkozzunk.

Megmarkolom a hátzásák pántját, és a mozgólépcsőre lépek. A szívem a szó szoros értelmében hánykolódik a mellkasomban. Félek, hogy a körülöttem lévők meghallják a hangos dobogását. Mindjárt szívrohamot kapok az idegességtől. Merev lábbal lelépek a mozgólépcsőről, és valahogy sikerül tovább botorkálnom az érkezési csarnok felé.

Fél szemmel a bőröndökkel teli futószalagot figyelem, de közben egy zöld szempárt keresek. Körülöttem mindenki a nyakát nyújtogatva nézelődik. Néhány öltönyös férfi névtáblát tart maga elé. A rokonok, ismerősök a mozgólépcsőről lelépő utasokat pásztázzák. Én is ezerrel sasolok körbe-körbe. Pontosán tudom, kit akarok látni. Egy pillanatra azt hiszem, hogy ő az, mert észreveszek egy magas fekete srácot. Majdnem megáll a szívem, de a pasi magához ölel egy csajt, és rájövök, hogy nem Tyler az.

Megint a tömeget pásztázom, és folytatom az utamat a pogyászkiadó felé, pedig alig tudom mozgatni a lábam. Menet közben végignézek a névtáblák sorfalán, és megpróbálom kitáplálni, miért jöttek ezek az emberek New Yorkba. De nem érek rá sokáig töprengeni, mert az egyik táblán megakad a szemem. Nem csoda, mert a saját nevemet látom meg rajta. Fekete filctollal írták, és mindegyik betűnek más formája van.

És ekkor meglátom őt.

Tylert.

Közvetlenül a szeme alatt tartja a vicces kártyát, és amikor találkozik a pillantásunk, apró ráncok keletkeznek a szeme körül. Vigyorog. Hirtelen minden nyugodt lesz körülöttem. Megszűnik a szorítás a gyomromban, a szívverésem lecsillapodik, és nem lüktet tőle az egész testem. Csak állok az érkezési csarnokban, és némán tűröm, hogy a körülöttem tülekedő utastársaim ide-oda lökdössenek. Nem érdekel, hogy elállom az utat. Az sem zavar, hogy úgy festek, mintha eltévedtem volna. Csak azt tudom, hogy Tyler itt van, megint egymással szemben állunk, és hirtelen úgy érzem, mintha minden a helyére került volna. Mintha nem telt volna el háromszázötvenkilenc nap azóta, hogy utoljára így mosolygott rám, mint most.

Tyler lassan leengedi a táblát, és meglátom az egész arcát. A vigyorát, az állát, a szeme színét, az enyhén felvont szemöldökét. Mindent, amit annyira imádtam benne. És talán még mindig imádom őket, mert hirtelen megmozdul a lábam. Elindulok felé, és minél közelebb érek hozzá, annál szaporábbak lesznek a lépteim. Közben őt nézem, csak rá szegezem a tekintetemet. Az emberek kitérnek az utamból, és már szinte futok, aztán a karjába vetem magam.

Azt hiszem, nem számított erre. Hátrátántorodik, és elejti a kezében lévő táblát, miközben átölel. Néhányan elragadtattan felkiáltanak körülöttünk. Biztosan azt hiszik, hogy egy online pár vagyunk, akik régóta kapcsolatban állnak egymással, és hosszú idő után most találkoznak először. Talán azért gondolják ezt, mert valahogy így is van. Régóta ismerjük egymást. Már mint mostohatestvérként. De most nem foglalkozom a nézőközönségünkkel. A lábammal átkulcsolom Tyler derekát, és a vállába temetem az arcomat.

– Szerintem félreértik – súgja Tyler a fülembe, és halkán felnevet, miközben megveti a lábát, nehogy elessünk. Az elmúlt egy évben többször is hallottam a hangját a telefonban, de személyesen egészen más. Mert most szinte érzem, ahogy beszél.

– Talán le kellene tenned – súgom vissza, és Tyler engedelmeskedik. Még egyszer magához szorít, aztán gyengéden talpra állít. Most végre közelről a szemébe nézhetek. – Szia...

– Szia... – válaszolja, lassan felvonva mindkét szemöldökét. Nyugodt és pozitív kisugárzás árad belőle. Egyszerűen nem tudom abbahagyni a vigyorgást. – Isten hozott New Yorkban.

– New Jersey-ben – helyesbíték, de a hangom alig hallható. Egyre csak az arcát bámulom. Úgy tűnik, mintha egy év alatt négy évet öregedett volna, de ez talán a borostája miatt van. Megpróbálok nem gondolni arra, milyen vonzó így az arca, és inkább a karjára pillantok. Ettől persze nem lesz könnyebb a helyzetem. A bicepse nagyobb, mint amilyenre emlékeztem. Nagyot nyelek, és a szemöldökét kezdem nézni. Egy szemöldök csak nem fog beindítani.

Mi a fene van veled, Eden?

– Akkor New Jersey-ben – legyint Tyler. – Imádni fogod a várost. Hála az égnek, hogy eljöttél.

– Várj egy kicsit... – Hátralépek, és félrehajtott fejjel, kíváncsian méregetem. Biztosan csak megnyomja a magánhangzókat... – Ez... New York-i akcentust hallok?

Megdörzsöli a tarkóját, és megvonja a vállát.

– Lehet. Valahogy ráragad az emberre, nem? Ráadásul Snake Bostonból származik. Örülhetsz, hogy nem harapom el teljesen az r-eket.

– Ő a szobatársad, ugye? – Megpróbálok felidézni az összes telefonbeszélgetésünket, amikor Tyler beszámolt, melyik iskolát látogatta meg aznap, vagy milyen jó dolog történt vele. Például amikor a tél beköszöntével életében először látott havat. De most túlságosan leköt ez a kis változás a beszédében. Nem tudom, miért nem vettem észre a telefonbeszélgetéseink alatt. – Mit is mondtál, mi az igazi neve?

– Stephen – válaszolja Tyler, és megcsóválja a fejét. – Gyere, húzzunk innen.

Elindul a kijárat felé, de gyorsan figyelmeztetem, hogy még nincs nálam a bőrönd, ezért a poggyászkiaadó felé vesszük az irányt. Öt percet elpazaroltam azzal, hogy rávettem magam, ezért már nincs nagy tömeg a poggyászvisszaváltónál. Egy perc sem telik el, és meglátom a bőröndömet a futószalagon. Nemsokára elhagyjuk a C terminált, és elindulunk a parkoló felé. Tyler könnyedén húzza maga után a bőröndömet.

Nagy meleg fogad odakint. Melegebb van, mint Santa Monicában vagy Portlandban. Kibújok a felsőből, és a hátizsákba gyűröm. Közben odaérünk Tyler Audijához, ami most is makulátlan állapotban van. Micsoda meglepetés. Pedig arra számítottam, hogy tele lesz graffitivel, vagy legalább az egyik ablakát kitörték.

Tyler kinyitja a csomagtartót, ami a kocsi elején van, és beteszi a bőröndömet. Aztán becsapja a csomagtartó tetejét.

– Anyád hogy bírja? – kérdezi, de közben vigyorog.

Megforgatom a szemem, és beülök a kocsiba. Megvárom, hogy ő is beszálljon, és csak utána válaszolok.

– Nem túl jól. Még mindig úgy viselkedik, mintha azt hinné, hogy ide fogok költözni, vagy valami ilyesmi. – Az ujjammal végigsimítom a bőrülést, és beszívom a levegőt. Tűzifa. Légfrissítő. Bentley kölni. Mennyire hiányzott ez az átkozott kölni. – Dean is haragszik.

Tyler egy pillanatra rám villantja a szemét, aztán elfordul, beindítja a motort, és bekapcsolja a biztonsági övet.

– Még mindig jóban vagytok?

– Igen – hazudom. Igazából nem tudom, hányadán állunk most, a ma reggeli vita után. Szerintem jóban vagyunk. Ismerve Deant, valószínűleg kivárja, amíg elvonul a vihar. – Egész jól. – A szemem sarkából Tylert figyelem, és várom a reakcióját. Hogy történjen valami. Bármi. Megfeszüljön az álla. Összehúzza a szemét. De csak mosolyog, miközben lassan kifarol a parkolóhelyről.

– Az jó – jegyzi meg, és ezzel megfoszt minden maradék reménytől. Hát persze, hogy nem zavarja, ha még mindig Deannel járok, mert már teljesen túltette magát rajtam. – Hogy van Dean?

Nagyot nyelek, összekulcsolom az ujjaimat, és igyekszem leplezni a csalódottságomat. Nem kéne ennyire elkeserednem. Miért foglalkozom vele?

– Jól.

Csak egy kurta biccentés a válasz. Tyler most már csak az utat figyeli, miközben a kijárat felé haladunk.

– És hogy van az anyám? – kérdezi egy idő után. – Mert én úgy érzem, hogy minden beszélgetésünk egyre idegesítőbb lesz. Általában így zajlik egy telefonálás, hogy „Igen, anya, szoktam mosni a ruháimat. Nem gyújtottam fel a lakást, és nem kerültem bajba.” – Halkan felnevet. – Egyelőre – teszi hozzá halkan.

– Kivéve, amikor megbüntettetett a rendőr, mert gyorsan hajtottál – jegyzem meg epésen. *Viselkedj normálisan és lazán*, mondogatom magamban.

Kihajtottunk a parkolóból, és ráfordulunk a gyorsforgalmi útra. Tyler rám vigyorog.

– Amit nem tud, az nem fáj neki. De hadd tegyek fel egy komoly kérdést: Jamie barátnője szexi?

Rámeredek, mire megvonja a vállát.

– Szörnyű vagy – ingatom a fejem. – De igen, aranyos. – Nem túl gyakran látom Jent, főleg azért, mert Jamie ragaszkodik ahhoz, hogy tartsam távol magam tőlük. Állítólag zavarba hoztam, amikor először hazahozta a kislányt. Valószínűleg csúnyán megsértettem az íratlan tesótörvényeket, amikor elárultam Jennek, hogy Jamie a *Másik ösvény* című verset szokta szavalni álmában. – Tudod, mi történt valamelyik este?

– Mi?

– Chase megkérdezte az anyját, hogy áthívhat-e egy lányt tanulni. De nyár van. Mit tanulnának együtt?

– Tanulni... – horkant fel Tyler. – Elég ravasz húzás egy nyolcadikostól. Végre a lányokkal foglalkozik a videojátékok helyett.

Ravasz mosolyra húzom a számat, de nem is néz rám.

– Úgy tűnik, a srácok a bátyjukra ütnek a csajozás terén.

– Mindkettőt kinyírom, ha hazamegyek – morogja, de aztán felnevet. – Ellopják az imidzsemet. Nincs bennük semmi eredetiség.

A gyorsforgalmi úton megyünk, de csúcsidő van, ezért lassan halad a forgalom. Lehajtom a napellenzőt. A nap bántja a szememet, és a bőröndömbbe csomagoltam a napszemcsimet, ami elég ostoba húzás volt.

– Szerinted gyorsan eltelt ez az év?

Amikor a forgalom megint leáll, Tyler kihasználja az alkalmat, és rám néz. Egy pillanatig gondolkodik, aztán megvonja a vállát. Már nem mosolyog.

– Nem. Minden egyes hónap egy örökkévalóságnak tűnt. Már alig vártam, hogy végre nyár legyen.

– Azt hittem, neked gyorsan telik az idő – csodálkozom. – Tudod... A sok utazás, meg minden. Állandóan elfoglalt voltál. – Akárhányszor beszéltem Tylerrel, mindig beszámolt a programjáról. Iskolákat és különféle intézményeket látogatott, ahol elmesélte, hogyan bántalmazta gyerekkorában az apja, és ezzel hívta fel a figyelmet a gyermekbántalmazásra. Egyszer Maine-ben volt, máskor New Jersey-ben. Néha hosszú ideig nem is tartózkodott New Yorkban. Sokszor panaszkodott fáradtságról, mégis úgy éreztem, hogy élvezi a programokat, meg az itteni életet.

Tyler megrázza a fejét, és megint az utat nézi, mert elindult a forgalom.

– Igen, azokon a napokon, amikor sok volt a dolgom, tényleg gyorsan telt az idő, de az éjszakák végtelennek tűntek. Amikor hazaértem, Stephen többnyire a számítógépén matatott, és valami iskolai feladaton dolgozott, úgyhogy halálra untam

magam. Az ember egy hónap után már nem nagyon tud mit csinálni New Yorkban, ha nem ismer senkit.

Tyler sosem említette, hogy unatkozik. A beszélgetésünk során mindig áradozott, mennyire szereti a várost, mennyivel jobb a kávé New Yorkban, és milyen jól érzi magát. Meg sem fordult a fejében, hogy hazudik.

– Ha ennyire unatkozol, akkor miért akarsz még hat hétig itt maradni?

Egy pillanattal azt hiszem, hogy el fog mosolyodni.

– Mert most itt vagy te.

– Ez meg mit...

– Hé, imádom ezt a számot – vág a szavamba, és néhányszor megkopogtatja a lejátszó kijelzőjét, hogy felvegye a hangerőt. Nem tudtam befejezni a kérdésemet, ezért felvont szemöldökkel nézek rá, miközben ő a zene ritmusára ingatja a fejét. Talán Drake új száma ez? – Kanye Westnek ma jelent meg az új albuma.

– Aha... – válaszolom, de nem nagyon figyelek rá. Igazából egyáltalán nem érdekel. Nem szeretem Kanye Westet. Drake-et sem.

Ezek után már csak érdektelen dolgokról beszélgetünk. Tyler tesz egy semleges megjegyzést, én pedig egyetértek vele. Nagy a forgalom. Szép az idő. Nemsokára elhagyjuk New Jersey-t, és beérünk New Yorkba. Ez egy kicsit felvillanyoz. Végre.

Átmegyünk egy felüljárón, és egy sor fizetős kapu felé közeledünk. Tyler besorol egy készpénzes kapuhoz, és a többi autóval együtt araszolunk a sorompó felé.

– Tudod, mit furcsállok a Lincoln-alagútban? – kérdezi elgondolkodva, és előveszi a pénztárcáját.

– Mit?

– New Jersey-be ingyen bejuthatsz, de fizetned kell, ha keltre, New York felé akarsz menni. – Megcsóválja a fejét, és a pénzzel a kezében a kapuhoz hajt. – Mondjuk, van benne valami logika. Senki sem akar New Jersey-be menni. – Felnevetek, Tyler pedig letekeri az ablakát. A kocsija annyira le van ültetve, hogy majdnem nyújtózkodnia kell, hogy elérje a pultot.

A kapu kezelője elveszi a pénzt, és elismerően csettint a nyelvével.

– Szép verda – motyogja, és felnyitja a sorompót előttünk. Tyler átszáguld rajta, és közben felbőgöti a motort, mintegy válaszképpen a pasi bókjára.

Karba teszem a kezem, és felé fordulok.

– Vannak dolgok, amik nem változnak – jegyzem meg tréfásan.

Tyler halványan elmosolyodik.

– A szokás hatalma – jelenti ki, és szégyenlősen megvonja a vállát.

Néhány másodperccel később behajtunk az alagútba, ahol narancssárga fények fogadnak minket. Időbe telik, mire hozzászokom a sötétséghez. Kibámulok az ablakon, pedig a betonfalakon kívül nem sok látnivaló akad. Előrehajolok, és felnézek az alagút tetejére.

– Mi van fölöttünk?

– A Hudson folyó.

– Ez olyan király! – Hátradőlök az ülésen, és izgatottan rágni kezdem a számat. Megint eszembe jut, hogy hat hetet New Yorkban fogok tölteni. Az elmúlt félórában majdnem elfelejtettem, hová tartunk, de a híres Hudson folyó neve visszaránt a valóságba.

– Most már tényleg... Isten hozott New Yorkban – szólal meg Tyler egy perc múlva. Felemeli a kezét, és előremutat. Kinézek a szélvédőn át, de csak az alagút falát látom.

Aztán észreveszem, hogy egy függőleges vonal fut végig a falon. Az egyik oldalon ez áll: „New Jersey”, a másikon pedig az, hogy „New York”. Most haladunk át az államhatáron, ami azt jelenti, hogy végre New Yorkban vagyunk.

– Néhány perc múlva Manhattanben leszünk – közli egy kis hallgatás után. Valószínűleg megérzi az idegességemet, mert rám mosolyog vezetés közben. Olyan izgatott vagyok, hogy nem tudok megszólalni. – Arra gondoltam, hogy ha nem vagy túlságosan fáradt, akkor először elmennénk a Time Square-re. Mert ez az első estéd a városban, meg ilyenek. Az első héten végig kell menned a kötelező turistakörökön.

– A Time Square jól hangzik – lelkendezem. Igyekszem összeszedettnek tűnni, pedig legszívesebben egyfolytában sikongatnék az örömtől. Még sosem hagytam el a nyugati partot, és most nemcsak egyszerűen a keleti parton vagyok, hanem egyenesen New York Cityben. Az ország másik legnagyobb városában, Los Angelesen kívül. Legalábbis mindenki ezt mondja.

Nemsokára kiderül, hogy igazuk van-e.